

Prövningsnämnderna

STOCKHOLMS STAD.

Ersättning för förlorad arbetsförtjänst.

En person råkar ut för trafikolycka. Den vållande är försäkrad mot dylika risker och försäkringsbolaget utbetalar ersättning till den skadade, bl. a. för mistad arbetsförtjänst. Är denna ersättning skattepliktig inkomst?

TN taxerade beloppet och PN gjorde ej ändring. PN var enhällig.

PN resonerade på ungefär följande sätt: I KL § 19 stadgas, att ersättning, vilken vid olycksfall tillfallit någon på grund av försäkring, som icke tagits i samband med tjänst, ej utgör skattepliktig inkomst. I förarbetena till lagen uttalas uttryckligen, att om ersättning vid olycksfall utgår annorledes än på grund av försäkring, är ersättningen skattepliktig. Sålunda utgör ersättning, som genom domstols avgörande tillerkännes skadad person, skattepliktig intäkt, i den mån ersättningen motsvarar mistad arbetsförtjänst (Prop. 1950 nr 93 sid. 195).

Om ersättning utbetalats av försäkringsbolag och denna ersättning ej skulle vara skattepliktig, skulle alltså det underliga inträffa, att om man blir överkörd av en person, som ej har försäkrat, skulle den

skadade beskattas för erhållen ersättning, men däremot icke, om den påkörande haft försäkring. Detta föreföll PN helt orimligt. Den skadade kommer ju i och för sig icke i en bättre ställning, om han får ersättningen från ett håll eller från ett annat, och bör i båda fallen behandlas lika.

PN ansåg tydligen, att lagens ord endast kunde syfta på den, som *själv* har en försäkring. Om tredje man är försäkrad eller inte, kan däremot icke rimligen inverka. I båda fallen får det väl ock sägas, att den skadade realiter erhåller ersättning från den, som vållat skadan. Om denna sedan har en försäkring, ersätter försäkringsgivaren honom, fast det av praktiska skäl sker på det sättet, att ersättningen utbetalas direkt till den skadade och icke först till försäkringstagaren och sedan av honom till den skadade. Denne har ju i och för sig ej med försäkringsgivaren att skaffa. Oavsett om någon försäkringsgivare finns eller inte, har han rätt till ersättning av den, som orsakat skadan. Om denne sedan haft förstånd att gardera sig mot risken genom försäkring, kommer ju principiellt inte den skadade vid. Det är med andra ord inte alls detta slags försäkring, varom lagen talar.

*

Som Skattenytts läsare väl observerat

har en fråga i samma ämne av tidskriften besvarats på rakt motsatt sätt i nr 4—5 i år. Det av PN fattade beslutet har överklagats och i sinom tid har man alltså att motse skattedomstolarnas ställningstagande.

Samtaxering.

Tvenne makar var under år 1950 mantalsskrivna: mannen i Stockholm och hustrun i en landsortskommun. De sammanlevde emellertid. I slutet av året anmälde makarna utflyttning till utrikes ort. Landsortskommunen överklagade utflyttningen och KR bestämde, att hustrun för åren 1951 och 1952 skulle vara mantalsskriven i nämnda landsortskommun. För Stockholms del överklagades icke utflyttningen och mannen blev ej mantalsskriven i riket för dessa år. Numera har makarna återvänt till Sverige efter att ha vistats än här, än där under tiden dessförinnan. Bostad hade de hela tiden kvar i Sverige.

Hustrun taxerades i sin hemortskommun vid 1952 års taxering som ensamstående. Mannen taxerades ej.

Då det numera framgått, att jämväl mannen borde taxeras i riket, åsatte PN eftertaxering för 1952 (och jämväl för 1953). Fråga uppkom då, huruvida han år 1952 kunde samtaxeras med hustrun, vilken som nämnts taxerats som ensamstående, d. v. s. om skatten skulle beräknas som för makar. Båda hade rätt betydande inkomster, varför det vid den statliga taxeringen spelade en viss roll.

PN beslöt, att skatten skulle beräknas som för gift person. Det synes också vara det riktiga, då båda makarna ansetts skola beskattas i Sverige och förhållandena var lika för båda. Det egendomliga inträffar då, att hustrun taxeras som ensamstående och mannen som gift. Huruvida hustrun

kan eftertaxeras i det hänseendet, att hennes skatt uträknas på annat sätt, är måhända ovisst men synes ej helt uteslutet, då hon antagligen i deklarationen angivit sig som ensamstående. Det ankommer ju emellertid på vederbörande länsprövningsnämnd att i första hand ta ställning till den frågan.

MALMÖHUS LÄN.

Avdrag för inteckningsförlust vid realisationsvinst.

A. hade utlånat 15.000 kr mot säkerhet i fastighet. Fastighetsägaren försattes i konkurs, varvid A. å exekutiv auktion inropade fastigheten för 42.000 kr. Därvid blev ett belopp av 10.655 kr av A:s inteckningsfordran ej täckt av köpeskillingen. Samma år sålde A. fastigheten för 50.000 kr. TN taxerade honom för en realisationsvinst å 7.000 kr, vilket innebar, att avdrag medgavs för mäklararvode, 1.000 kr, men icke för det vid den exekutiva auktionen ej täckta beloppet av inteckningsfordringen. A. överklagade TN:s beslut. Vid handläggningen hos PN framkom det, att köpet gått tillbaka och att fastigheten senare — efter beskattningsårets utgång — ånyo försålts men nu för endast 43.500 kr. PN undanröjde TN:s åtgärd och finge det ankomma på vederbörande taxeringsmyndighet att i samband med påföljande års taxering pröva frågan, huruvida realisationsvinst uppkommit eller ej. Därvid konstaterades, att klaganden i och för sig ägde att vid beräkning av realisationsvinst vid försäljning av fastigheten såsom omkostnad avräkna den del av inteckningsfordran, som ej blivit täckt vid den exekutiva auktionen. (RÅ 1930 ref. 51, 1941 not 196.)

Traktor.

En sönderkörd Harvester-traktor av numera utgången modell hade utbytt mot ny traktor av märket Farmall M. Denna utgjorde den under beskattningsåret tillgängliga traktor, som närmast motsvarade den gamla. Den var emellertid försedd med viss utrustning utöver vad som funnits hos Harvestern. Mellanskillnaden utgjorde 13.000 kr, varav under beskattningsåret erlagts 7.000 kr. Avdrag yrkades med 5.750 kr. Differensen, 1.250 kr, svarade enligt klagandens beräkning mot Farmall-traktorns extra utrustning. PN fann, att, oavsett om den icke avdragsgilla delen av kostnaden uppginge till högre belopp än det av klaganden beräknade, den i deklARATIONEN avdragna delen av avbetalningen under alla omständigheter måste anses belöpa på ersättningsanskaffning, för vilken avdrag finge åtnjutas vid ifrågavarande års taxering.

Arrendators avdrag för ny anläggning.

Klaganden, arrendator, hade av TN vägrats avdrag med 3.000 kr för i arrendatorsbostaden installerad oljeeldningsanläggning. I målet upplystes, att fastighetsägaren väl hade medgivit, att installationen finge ske, men att han ej godkänt densamma för inlösen. PN fann, att klaganden vore att betrakta såsom ägare till anläggningen med skyldighet enligt gällande bestämmelser på området att vid arrendets frånträdande hembjuda den åt fastighetsägaren till inlösen. Klaganden kunde då icke anses berättigad att på en gång avdraga kostnaden. Då anläggningen emellertid vore att hänföra till fast egendom, vore klaganden i stället berättigad till särskilt avdrag för värdeminskning, skäligen beräknat till 5 % å anläggningskostnaden.

Gummihjulsvagn.

TN hade medgivit klaganden avdrag för utbyte av järnhjulsvagn mot ny gummihjulsvagn med 1.400 kr, medan klaganden i sådant hänseende yrkat avdrag med 2.800 kr. I besvären hänvisade klaganden till regeringsrättens ställningstagande i likartat mål.

TI anförde i målet bl. a.: "Klaganden torde åsyfta regeringsrättens utslag i ett den 20 mars 1953 avgjort mål beträffande dödsboets efter G. A. Andersson taxering. Regeringsrätten har där bl. a. uttalat, att, när det numera kunde anses vara inom jordbruket normalt att gummihjulsvagn anskaffades såsom ersättning för en eller flera äldre järnhjulsvagnar och, i förekommande fall, andra körredskap av äldre typ, sådant ersättningsköp varom i målet vore fråga, ändå att det förutsatt viss kostnadsökning, icke till någon del kunde anses hänförligt till nyuppsättning. Emellertid synes detta utslag icke böra tolkas därhän, att avdrag skall medgivas för hela inköps- eller byteskostnaden oavsett gummihjulsvagnens beskaffenhet (storlek, kapacitet, utförande) och inköpspris i jämförelse med den utbytta järnhjulsvagnens. Enligt vad jag inhämtat finnas vagnar med gummihjul för häst, utan broms, i prislägen mellan 800 och 1.050 kr och med broms i prislägen mellan 1.050 och 3.150 kr. Utredningen ger vid handen, att den utbytta järnhjulsvagnen var en bolstervagn av sedvanlig typ med en lastkapacitet av 2,5 ton, medan gummihjulsvagnen är en traktorvagn med en lastkapacitet av 4 ton och försedd med bromsar. Då klaganden följaktligen genom medgivna avdraget torde få anses ha blivit väl tillgodosedd, yrkar jag avslag å besvären." PN avslög besvären.